

Sini Ezer

JERUSALEMİN
MORSIAN

Minerva

Sini Ezer

JERUSALEMIN
MORSIAN

© Sini Ezer ja Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kannen kuvat: Wikimedia Commons, iStock, Dreamstime, Shutterstock

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Jerusalemien kartta noin 70 jaa: Sini Ezer

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

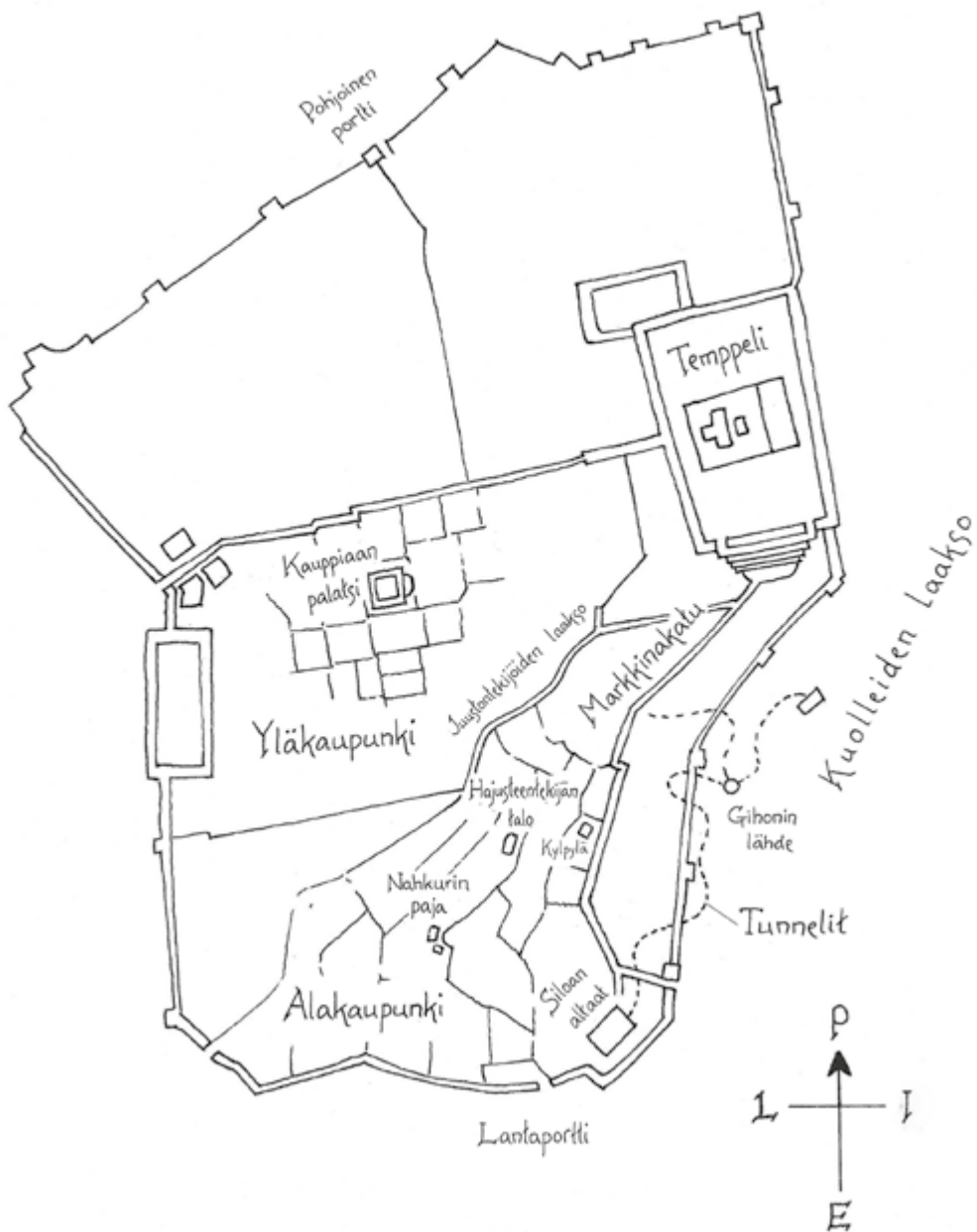
ISBN 978-952-375-836-0

Painettu EU:ssa

Perheelleni
Yossille, Danielille, Itamarille ja Tuulille

JERUSALEM NOIN 70 JAA.

I OSA
Shiran uni

YÖ MUURILLA

MUURI KIERSI KOKO kaupungin ympäri ja sulki sen suojelemaan syleilyynsä. Se oli seissyt tässä järkkymättä ikuisuuden ja seisoi vielä kauan jälkeinkin. Kivenjätkäleet olivat valtavia, ja pystyin kävelemään niiden päällä turvallisesti. Riisuin paksun viittani, joka tuntui yhtäkkiä liian lämpimältä. Aamuyön raikas tuuli viilensi posket, jotka kuumottivat jännityksensä. Matkalla muurille sydämeni aina tykytti, mutta perillä oloni oli tyyni.

Kuu oli puolillaan ja valaisi kaupungin himmeästi. Alakaupungin tiheään rakennettujen talojen katot levittäytyivät eteeni kuin palasista kursittu matto, ja niiden takana Temppele kohosi jylhänä kohti taivasta. En kuitenkaan ollut tullut katsomaan näkymää kaupungin yli vaan maisemaa muurin ulkopuolella.

Olin juuri istahtamassa muurin reunalle, kun ääni takanani säpsäytti minut.

”Mitä oikein teet täällä?”

Mies huomasi säikäyttäneensä minut ja lisäsi nopeasti: ”Älä pelkää, neitonen, en aio sinulle pahaa.”

Rauhallinen äänensävy vakuutti minut, ja uskoin häntä. Olin kuitenkin yksin tuntemattoman miehen kanssa pimeässä yössä, enkä rohjennut nostaa kasvojani häntä kohti. Laskeuduin istumaan ja suuntasin katseeni taivaanrantaan.

”Kun en saa unta, tulen tänne katsomaan tähtitaivasta.”

”Niin minäkin”, mies myhäili ja istahti viereeni.

Muurilta oli jyrkkä pudotus Kuolleiden laaksoon. Hautoja ympäröivät oliivipuut, jotka levittäytyivät rinteille laakson taakse. Kukkuloiden

ääriviivat piirtyivät sametinsininä tummaa taivasta vasten, ja tähdet tuikkivat laakson yllä. Mies oli minusta vain kädenmitan päässä, ja pystyin aistimaan hänen rintakehänsä nousevan ja laskevan hengityksen tahtiin.

”Kun joku näkee sinusta unta, se pitää sinut hereillä.”

Lause jäi leijumaan ilmaan. Hänen äänensä oli syvä ja levollinen kuin rauhallisesti soljuva musiikki.

”Ehkä”, hymähdin. Pidin ajatuksesta. ”Mutta en usko, että kukaan näkee minusta unta.”

Mies kääntyi minuun päin. Käsivarret näyttivät voimakkailta. Jos hän päättäisi tehdä minulle jotain, en kykenisi puolustautumaan. En kuitenkaan enää arastellut katsoa häntä kohti. Lainehtivat hiukset reunustivat kasvoja, joiden piirteistä erotin kuunvalossa vain vahvat kulmat ja poskipäät. Silmät jäivät varjoon.

”Mikä sinua sitten pitää hereillä?” hän kysyi.

Häkellyin sanattomaksi. Eihän sitä voinut kertoa tuntemattomalle miehelle.

”Muuten vain...”, mumisin ja toivoin, ettei hän näkisi punehtuneita poskiani tässä pimeydessä.

”Noin nuoren tytön ei pitäisi liikkua täällä yksin tähän aikaan yöstä.”

”En pelkää pimeää”, vastasin niin itsevarmasti kuin vain kykenin. ”En ole mikään pieni lapsi.”

”Tämä ei ole turvallinen paikka sinulle. Roomalaiset eivät ole ainoita, joita sinun täytyy varoa. Tule, saatan sinut takaisin kotiin. Pue tuo takaisin yllesi, niin herätät vähemmän huomiota.”

Mies nosti viitan, jonka olin pudottanut viereeni muurille, ja kietoi sen olkapäideni ympäri.

Kapeat kiviportaavat kahden vartiotornin välissä johtivat alas muurilta. Sileäksi kuluneet askelmat olivat liukkaat sandaalien alla.

”Olethan varovainen”, mies huomautti takanani ystävällisesti, vaikka näki, että otin jokaisen askelen harkiten.

Hän käveli perässäni, jättäytyi muutaman kyynärän päähän. Kadut olivat niin hiljaisia, että molempien askelet kuuluivat. Hengitykseni höyrystyi ilmassa. Päivät olivat jo keväisiä, mutta kapeat kujat huokui-
vat kiviseinien viileyttä. Koko kaupunki nukkui vielä, eikä kukaan näh-
nyt meitä matkallamme takaisin.

Pimeys oli jo valaistumassa aamunkajoksi, kun saavuimme Alakau-
punkiin kotitaloni eteen. En pysähtynyt oven kohdalla. Ovi johti kadul-
ta suoraan talomme eteiseen, ja se salvattiin aina yöksi. Salvan ja raskaan
oven availeminen olisi herättänyt vanhempani, jotka nukkuivat tuvan
perällä. Takaovi oli kulkureittini öisillä retkillä. Jatkoin muurin viertä
viikunapuun oksien alle, jotka roikkuivat pihaltamme kivimuurin yli ka-
dun puolelle. Talomme oli ahtaassa korttelissa ainoa, jossa oli suuri ta-
kapiha puineen ja pensaineen. Pihalta leijui kujalle yrttien ja makeiden
mausteiden tuoksu.

”Tämä on hajusteentekijän talo”, mies hymähti. ”Asuuko leeviläinen
Naftali täällä?”

”Shh.” Viittasin häntä puhumaan hiljempaa.

”Oletko Naftalin tytär?” mies madalsi ääntään.

”Kyllä, olen Shira. Tunnetko sinä isäni?”

”Olen kuullut, että hänellä on kaksi tytärtä, vanhin jo naimaiässä.
Sinä taidat olla se nuorempi?”

Jätin vastaamatta.

”Isäni olisi vihainen, jos kuulisi, että löysit minut yöllä ulkoa. Ethän
kerro hänelle?”

Mies nyökkäsi.

”Minä olen Eitan. Pidä huolta itsestäsi, Shira Naftalintytär. Älä vael-
tele enää yksin pimeillä kaduilla.”

Sitä en voinut luvata. Kiitin häntä saattamisesta, tartuin viikunapuun
oksaan ja kiipesin tottuneesti kiviaidan yli takaisin kotipihalle. Olin
jättänyt auki takapihalle johtavan oven. Kuljin varovasti siitä sisään

keittiöön ja suljin oven perässäni yhtä hiljaa kuin olin sen avannut lähtiessäni. Vaarallisin vaihe oli isän ja äidin huoneen ohittaminen. Kevyt kuorsaus kuului verhojen läpi. Hiivin oviaukon edestä mahdollisimman äänettömästi, astuin eteiseen ja laitoin sandaalini sekä viittani takaisin paikoilleen ovensuuhun.

Nousin tikapuita hiljaa parvelle ja kävin makuulle siskoni Hadassan viereen. Hän hengitti tasaisesti ja rauhallisesti. Suljin silmäni, mutta vatsanpohjaani nipisteli yhä. Se oli herättänyt minut ja vienyt minut muurille. Sama tunne kuin viimeisen kuunkierron aikaan. Silloin olin onnistunut vielä salaamaan sen, edes äiti ei ollut huomannut.

Kaikki muut lepäsivät ympärilläni tyynesti, heidän unensa olivat rauhallisia. Niin kauan kuin muistin, omani olivat luoneet levottomuutta sydämeeni. Joskus unet muuttuivat todeksi, kun olin hereillä. Makasin selälläni, varjot hiipivät seinää pitkin, pedot laukkasivat ympärilläni. Joskus enkeli nosti minut kauriin selkään ja vei minut kauas pois. Kaupungin muurit jäivät taakse, laukkasimme niityllä, nousimme kaukaisille kukkuloille ja jatkoimme aina pilviin asti. Kiisimme kaiken yläpuolella. Mutta aina pelastajani ei saapunut, silloin varjot saavuttivat minut, veivät kaiken ilman ympäriltäni ja kurkkuaani kuristi.

Aluksi olin hiipinyt vain takapihalle katselemaan tähtiä, ja huomasin, että pimeys ulkona oli erilaista. Se ei tukahduttanut minua, saatoin hengittää vapaasti. Tumma taivas jatkui loputtomiin, ilmaa oli rajattomasti. Tähdet tuikkivat hyvántahtoisesti ja kuu hymyili. Hymyilin sille takaisin, enkelini katseli minua sieltä. Taivaankappaleet olivat siellä minua varten, olisivat aina, ne varjelivat minua, enkä pelännyt enää. Eräänä yönä rohkaistuini ja kiipesin aidan yli. Ensimmäisellä kerralla hiivin vain varovaisesti talojen vierustoja pitkin korttelimme päähän, ja mitä pidemmälle kävelin, sitä vähemmän pelkäsin. Pidensin matkaani vähitellen, kunnes se vei muurille asti. Öisestä muurista tuli salainen ystäväni. Olin käynyt siellä jo monesti, mutta tämä oli ensimmäinen kerta,

kun joku oli nähnyt minut. Jos mies kertoisi asiasta isälleni, olisin pulassa, enkä halunnut edes kuvitella, mikä rangaistukseni olisi. Mutta en uskonut Eitanin tekevän niin. Luotin hänen lupaukseensa.

Hadassa ravisti käsivarttani.

”Herää, äiti odottaa sinua jo apuun alakerrassa.”

Öisen retkeni jälkeen olin nukahtanut sikeään uneen. Kun käänsin kylkeä, Hadassa huomasi, mitä oli tapahtunut.

”Katso, Shira!” Hadassa osoitti veritahroja vaaleassa yöpuvussani.

Yritin nopeasti peitellä tahrat taljoilla.

”Ethän kerro äidille”, pyysin.

”Miksi et halua hänen tietävän?” Hadassa ihmetteli.

”Lupaa ensin, ettet kerro.”

Hadassa painoi oikean kätensä rinnalleen ja nyökkäsi.

”Kuulin isän ja äidin puhuvan. He sanoivat, että heti kun sinä alat vuotaa, sinulle etsitään sopiva mies”, sanoin.

”Tiedän. Sillä silloin kykenen synnyttämään lapsia.”

”Eikö sinua haittaa se? Muuttaa pois täältä jonkun vieraan miehen luo?” Pelkkä ajatuskin puistatti minua.

”Mutta niinhän on tapana.” Hadassa kohautti hartioitaan. Hän näytti hyväksyvän asian sellaisenaan.

”Minä en halua! En halua, että minulle ryhdytään jo etsimään miestä”, sanoin.

Hadassan hento käsi silitti käsivarttani.

”Älä ole huolissasi, Shira, olet vielä turvassa. Ei sinua naiteta ennen minua. Vanhempi lähtee kotoa aina ensin.”

Käärin yöpukuni pieneksi mytyksi ja kiiruhdin pihalle vesikannujen luo. Kyyristyin työpajan ikkunaluukun alle. Kaadoin vettä mahdollisimman äänettömästi nyyttiin ja hankasin kangasta tarmokkaasti. Tahra

hävisi melkein näkymättömiin, ja huoahdin helpotuksesta. Ei äiti sitä huomaisi.

Äidin ja isän äänet kantautuivat korviini työpajasta.

”Minä olen huolissani Hadassasta. Viime aikoina hän on syönyt entistä vähemmän. Oletko sinä huomannut, että hän on laihtunut?” äiti kysyi.

”Olen kyllä”, isä vastasi.

”Eikä hän ole vielääkään kypsynyt naiseksi. Mistä luulet sen johtuvan? Onko se jokin sairaus?”

”Ehkä hän on saanut loisia. Se voi laihduttaa.” Kuulin isän siirtelevän hyllyllä yrttipurkkejaan. ”Teen hänelle sekoituksen parantavista yrteistä”, hän sanoi.

Samalla Reuben ilmestyi pihalle ja taaperteli luokseni. Ennen kuin pikkuveljeni ehti äännähtää, painoin käteni varovaisesti hänen suulleen.

”Olen piilossa äidiltä ja isältä”, kuiskasin.

Reubenin silmät tuikkivat innostuksesta. Hän kyykistyi viereeni vesikannujen taakse ja pidätteli hengitystään. Odotin siinä hetken.

”Oikeastaan piiloni jo paljastui, kun sinä löysit minut. Tule, mennään katsomaan, tarvitseeko isä apua työpajassa.”

Isä oli juuri aloittamassa voiteluöljyn valmistuksen.

”Huomenta, Shira tyttöseni. Pidäthän huolta, ettei Reuben koske mihinkään”, hän pyysi ja järjesteli ainekset pöydälle.

”Viisisataa sekelin painoa mirhaa”, hän sanoi ja punnitsi vaa’alla tarkasti. ”Sekä kanelia, ja sitten tuoksuvaa ruokoa...”, hän mutisi itsekseen.

Osin koostumuksen jo ulkoa, vaikka isä ei ollut koskaan minua opettanut. Vielä kassiakanelin kuorta ja mitallinen puhtainta neitsytoliiviöljyä. Hän sekoitti ainekset ja nosti pullon ikkunan valoa vasten. Seos kuului kultaisena. Hän järjesteli pienet hopeakoristeiset pullot pöydälle riviin ja jakoi öljyn niihin. Huumaava tuoksuhöyry kutkutti nenääni suloisesti. Odotin, että öljyä läikkyisi pöydälle ja voisin kerrankin kokeilla, miltä voide tuntuu omalla ihollani, mutta isä kaatoi

tänäänkin niin hitaasti ja varovasti, ettei yhtään tippaa mennyt hukkaan.

Kun isoisä vielä eli, hajustepaja oli ollut kielletty alue, jonne ei edes äidillä, saatikka meillä tytöillä, ollut lupaa mennä. En nähnyt pajan sisälle enkä ylettynyt kurkkimaan sinne edes ikkunasta. Kun isoisä oli kotonan, hän vietti kaiken aikansa pajassa, jopa nukkui siellä yönsä. Ja kun hän poistui kaupungille tai Temppeliin, hän lukitsi aina oven huolellisesti perässään. Tuoksut kantautuivat kuitenkin pihalle, ja niiden perusteella yritin kuvitella, mitä salaperäisessä pajassa kulloinkin tapahtui. Opin jo silloin, mitkä tuoksut seurasivat toisiaan ja mitkä eivät kuuluneet yhteen.

Isoisän kuoltua hajusteentekijän mantteli siirtyi isälleni, eikä hänellä ollut mitään sitä vastaan, että tulin joskus pajaan seuraksi ja katselin vierestä. Kunhan en koskenut mihinkään. Jokainen savipurkki kauniissa rivistössä piti sisällään oman jännittävän tuoksunsa, ja isä oli hyvin tarkka siitä, että ne säilyivät järjestyksessä. Kun purkki otettiin hyllyltä, se pantiin takaisin juuri samaan paikkaan, tarkalleen samalle etäisyydelle hyllyn reunalta.

Taivaallinen tuoksu oli nyt pullotettu, ja isä sulki viimeisen korkin tiukasti kiinni. Kuvittelin mielessäni Temppelin alttarin, missä kaikki oli upeata marmorina ja kiiltävää kultaa. Isä oli kertonut, miten hienoa kaikki siellä oli. Näin mielessäni isän puhtaan valkoisessa kaavussaan kiertämässä pyhäältä esineeltä toiselle ja voitelemassa niitä kallisarvoisella öljyllä.

Isä pörrötti Reubenin hiuksia lempeästi.

”Sitten kun kasvat isoksi, sinä jatkat sukumme tehtävää Herran palvelijana.”

Reuben katsoi isää silmät pyöreinä. Hän oli vielä liian nuori ymmärtämään suurta vastuuta harteillaan.

NAHKURIN POIKA

VESIKANNU OLI LIIAN painava. Olisi pitänyt täyttää se vain puolilleen ja käydä kahteen kertaan altailla. Hadassan kanssa kannoimme sen aina kahvoista yhdessä. Tänään hän oli kuitenkin ollut pahoinvoiva, joten minun piti mennä yksin. Olin täyttänyt kannun melkein reunaan asti, ja kannoin sitä nyt pääni päällä. Nousin rappuset askelman kerrallaan, mutta ylätasanteella minun oli pakko levähtää. Selkäni oli hiestä märkä. Jaksoin vielä muutaman askelen ja pääsin katumme alkupäähän, mutta sitten oli luovutettava. Kannu lipesi käsistäni maahan muttei onneksi särkynyt.

Olin naapurimme Chaimin talon edessä. Olisin voinut lainata heiltä toisen kannun ja jakaa veden kahteen osaan. Olin siirtämässä kannua kadun reunalle, kun neljä poikaa ryntäsi esiin kulman takaa. He juoksisivat suoraan minua kohti silmät kiiluen. Ehdin jo pelästyä, että he aikovat pahaa minulle, mutta heidän kohteensa seisoikin selkäni takana.

”Haisu-Jakov, Haisu-Jakov!” he huusivat ja ohittivat minut.

Käännyin ympäri katsomaan naljailun kohdetta. Poika seiso keskellä katua vain parin askelen päässä. Niin lähellä, että mietin, oliko hän seurannut minua. Jalat olivat paljaat, ja hiuskiharat harottivat vallattomasti joka suuntaan. Laihan vartalon ympäri oli kiedottu leijonan talja. Tunnistin hänet kadun loppupäässä asuvaksi nahkurin pojaksi.

Kiusaajien joukko piiritti hänet. Suurin heistä, roteva isoluinen poika, lähestyi uhriaan ja nuuski ilmaa ympäriltään.

”Löyhkäpilvi leijuu kaupungin laidalle asti. Sinusta saisi hyvän karpässyötin”, hän ilkkui.

Muut nauroivat äänekkäästi. Nahkurin poika otti tanakan asennon ja puristi kätensä nyrkkiin.

”Isäni tekee hienoja nahkoja, ja minustakin tulee nahkuri”, hän sanoi leuka pystyssä ja astui lähemmäksi kiusaajaansa.

”Älä koske minuun, sontakasa”, roteva poika jyrähti.

Kun nahkurin poika otti vielä yhden askelen lähemmäksi, kiusaaja nappasi kivenmurikan maasta.

”Heitä, Judas”, yksi joukosta huusi. Poika puristi kiveä kädessään, empi sitten hetken.

”Heitä, Judas! Heitä!” kaikki yhtyivät huutoon.

Poika ojensi kätensä ilmaan, mutta ennen kuin hän ehti heittää, nostin vesikannuni maasta, harppasin eteenpäin ja kaadoin koko kannullisen hänen päälleen. Se kävi helposti, sillä olin hänen takanaan, eikä hän mitenkään osannut aavistaa sitä.

Poika kiljaisi säikähdyksestä kuin pieni lapsi. Vesi oli kylmää suoraan lähteestä. Hän pyörähti ympäri ja haukkoi henkeä. Vesi valui otsaan liimautuneista hiuksista, ja niiden alta tuijotti silmäpari, joka katsoi kummallisesti eri suuntiin.

”Senkin huoranpenikka!” hän karjaisi.

Pojan kasvot punoittivat. Hän oli pään verran minua pidempi, ja käsitin, että hän voisi satuttaa minua. Jalkani alkoivat täristä. Vaikka juoksin karkuun, hän saisi minut kiinni. Puristin vesikannua. Samalla nahkurin poika ryntäsi meitä kohti ja työnsi pojan kumoon.

”Juokse”, hän huusi ja kiisi ohitseni.

Tein kuten käsketty, ja pakenin paikalta. Nahkurin poika oli ketterä ja juoksi hurjaa vauhtia. Pinnistelin kaikilla voimillani pysyäkseni hänen perässään. Pelastukseksemme koitui kolme miestä, jotka kävelivät meitä vastaan. Poikajoukko antoi meidän mennä. Kuulimme vain solvauksen, joka huudettiin peräämme.

”Kaksi sontakasaa, sovitte hyvin yhteen!”

Pysähdyimme vasta kadun loppupäässä, ja haukoimme molemmat henkeä. Kun olimme saaneet hengityksen tasattua, nahkurin poika alkoi nauraa.

”Olisitpa nähnyt hänen ilmeensä, kun vesi lensi hänen päälleen”, hän hekotti, ja nauru tarttui minuunkin.

”Miten oikein keksit tehdä sen?” hän kysyi.

Kohautin hartioitani. ”En miettinyt sitä sen kummemmin.”

”Joukko typeryksiä. Pärjään kyllä heille, olen pärjännyt ennenkin. Mutta kiitos yhtä kaikki”, hän sanoi hymyillen. ”Olen vastapalveluksen velkaa. Sinun täytyy kai hakea uudestaan vettä altailta. Minä voin tulla kantajaksi.”

”Mikäs siinä, apu kyllä kelpaa. Jakov?” kysyin varmistaakseni nimen, jolla kiusaajat olivat häntä kutsuneet. Poika nyökkäsi.

”Minä olen Shira.”

Vesi kumpusi Gihonin lähteestä, syvältä maan uumenista kaupungin ulkopuolella. Sieltä se virtasi tunneleita pitkin Siloan laaksoon muurien sisäpuolelle ja soljui suuriin altaisiin. Altaat olivat kaupungin elämän lähde, sieltä kaikki kaupunkilaiset hakivat vetensä, ja sinne pyhiinvaeltajat saapuivat sammuttamaan janonsa pitkän matkan jälkeen.

Laskeuduimme portaita allasaukiolle. Portaat johtivat pylväskatokseen, joka jatkui aukion reunaan muurin porttia kohti. Katoksen suojissa pyhiinvaeltajat saattoivat suojaautua auringolta ja levähtää tovin pitkän matkansa jälkeen. Allasyvennyistä ympäröivät loivat portaat, joilla istui naisia vesikannuineen. He vilvoittelivat ja vaihtoivat kuulumisia, ja lapset juoksentelivat heidän ympärillään.

”Shira, auttaisitko minua pesemään käteni?” Jakov pyysi.

Hän hankasi käsiään yhteen, ja kaadoin vettä kannusta niille.

”Isä opettaa minulle nahkojen käsittelyä, ja kuolleiden eläinten haju tarttuu minuun. Sitä on vaikea pestä pois.”

Sain heti ajatuksen. ”Tiedän, mikä siihen auttaa.”

”Mikä?” Pojan silmät tuijottivat minua toiveikkaina.

”Se on yllätys. Tuon sen sinulle jokin päivä.”

Jakov ravisteli kätensä kuivaksi ja osoitti vesitunnelin aukkoa kallionseinämässä lähellä muuria. Aukko oli sen kokoinen, että siitä mahtuisi ihminen kulkemaan.

”Oletko koskaan käynyt tuolla?” hän kuiskasi.

Pudistin päätäni.

”Tunneleita pitkin pääsee Kuolleiden laaksoon asti, olen käynyt siellä.”

Uteliaisuuteni heräsi.

”Haluaisitko, että näytän ne sinulle?”

Nyökkäsin innoissani.

”Odota hetki”, Jakov sanoi ja lähestyi tunnelin aukkoa. Hän työnsi päätään aukon pimeyteen ja pälyili sisälle. Sitten hän palasi ja pudisti päätään. ”Vesi on liian korkealla. Täytyy odottaa, että on kuivempaa ja vettä on vähemmän.”

Kuolleiden laaksoon muurin alitse tunneleita pitkin! Se kuulosti niin jännittävältä, etten olisi millään malttanut odottaa. ”Ethän sitten unohda, Jakov?”

”En. Lupaan sen. Sinä tuot minulle yllätyksen, ja minä vien sinut tuonne”, Jakov vakuutti ja nappasi vesikannuni maasta. ”Minun täytyy palata kotiin. Meillä on suuri pino nahkoja valmistettavana yhdelle rikkaalle kauppiaille. Eilen saimme lisää tuoreita vuotia.” Hän täytti kannun ja nosti sen syliinsä. ”Hei, haluatko tulla mukaan, kun viemme nahat Yläkaupunkiin?”

”Miksipäs ei.”

”Näet silloin kauneimman talon, missä olet eläissäsi käynyt”, Jakov kehui.

Isä oli lähtenyt aamurukouksiin ja äiti torille. Käytin tilaisuuden hyväkseni ja hiivin työpajaan. Availin yrttiruukkuja varovasti yksi kerrallaan ja vertailin tuoksujä. Nostin pöydälle tuoksukanelipurkin, kamomillan ja laventelin. Tekisin Jakoville oman sekoituksen – sitten hän tuoksuisi niin hyvältä, että kiusaajat häpeäsivät omaa hajuaan.

”Mitä oikein teet?” Hadassa kurkkasi ikkunasta ja säikäytti minut.

”Teen hajustesekoituksen nahkurin pojalle. Ettei häntä enää kiusataisi.”

”En usko, että isä pitäisi siitä.”

”Otan vain hippusellisen yrttejä ja tilkan öljyä, mitä pahaa siinä on? Ei hän edes huomaa.”

”Hmm...”, Hadassa mutisi empien, tuli kuitenkin sisälle työpajaan.

”Haistapa tätä.” Työnsin myrttiä sisältävän purkin Hadassan nenän alle.

”Tunnistatko tuoksun?”

Hadassa sulki silmänsä ja haisteli. Nautinnollinen hymy karehti hänen huulillaan, mutta hän pudisti päätään.

”Se on hadassaa. Sen mukaan sinut on nimetty”, naurahdin. Hadassa vietti aikansa mieluummin keittiössä äitiä auttaen. Yrtit ja isän sekoitukset eivät kiehtoneet häntä niin kuin minua.

Kun Jakovin lahja oli valmis, sekoitimme yhdessä vielä toisen tuoksun. Valitsimme siihen raikkaita yrttejä ja sitrusten kuoria ja käärimme ne liinan sisälle. Hadassa sujauttaisi käärön tyynyensä alle nuuhkittavaksi yöllä, jos hän voisi taas pahoin.

Nostelin purkit takaisin paikoilleen tasaiseen riviin, ja siivosimme pajan yhtä siistiksi kuin isä oli sen jättänyt.

Kolmiodraamaa roomalaisten piirittämässä Jerusalemissa

Nuori Shira lähtee salaa öiselle kävelyllä Jerusalemin kaupungin muurille ja tapaa siellä Galileasta kotoisin olevan Eitanin. Hän ihastuu tähän nuoren tytön ensirakkauden voimalla.

Kun Shira tulee naimaikään hänen isänsä päättää naittaa hänet kuitenkin Eitanin velipuolelle Gideonille. Shira kapinoi ja mitätöi kihlauksen ainoalla mahdollisella tavalla, josta koituu häpeää ja rii-toja molemmissa suvuissa.

Sitten roomalaiset hyökkäävät Jerusalemiin kukistaakseen alkavan kapinan, ja Shiran elämä mullistuu vielä monta kertaa perusteellisesti.

Jerusalemin morsian on lumoava tarina hajusteentekijän tyttären elämästä dramaattisten tapahtumien keskellä. Historiallinen Jerusalemin toreineen, tuoksuineen, kylpylöineen ja värikkäine ihmisineen elää vahvasti Sini Ezerin ensimmäisessä aikuisten viihderomaanissa.

minerva

KL 84.2

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-836-0

